

Un dia ple d'aventures

Aquell dia va començar molt d'hora. Els meus pares em van despertar per anar a la platja de Salou per veure als meus cosins. No em va costar gens llevar-me perquè sabia el que m'esperava. Ens vam vestir amb roba còmoda, feia olor de suavitzant i desprenia una frescor agradable. Un cop preparats vam anar al garatge a buscar el cotxe. Vam baixar sense perdre ni un segon carregats amb el para-sol i els estris necessaris per passar un dia a la platja.

Feia sol i l'aire era càlid, això feia pensar que seria un dia calorós. De seguida vam engegar l'aire condicionat i la frescor s'agraïa. També vam posar música i tots cantàvem ben fort. Va ser un trajecte llarg, però molt divertit perquè la meva germana i jo miràvem les figures dels núvols que semblaven de cotó fluix. Dèiem el que ens semblava: un gos, un gat... i rèiem com si el dia no s'hagués d'acabar mai. Ens ho vam passar genial i els quilòmetres que ens separaven dels nostres cosins se'ns van fer més curts.

Quan vam arribar, vam deixar les maletes en una habitació que era blanca com la neu. Feia olor de crispetes recent fetes, i sentíem el "xip-xap" de la piscina dels veïns. Com que teníem molta gana, vam esmorzar suc de taronja i una torrada amb confitura de préssec molt dolça. Vaig veure que em queia melmelada al plat, la vaig llepar i vaig notar com si tota la boca se m'omplís de sucre. La torrada era cruixent com les fulles quan estan seques a la tardor.

Estàvem neguitosos i sentíem pessigolles a la panxa. No podíem aguantar les ganes d'anar a la platja. Quan els pares ho van tenir tot enllestit, van marxar tots junts. A l'arribar, vam sentir la remor del mar que ens transmetia calma però alhora ganes de banyar-nos. Vam notar l'olor de la sal marina. Ens va cridar l'atenció el so agut de les gavines, damunt dels penya-segats. No era agradable, però al final ens hi vam acostumar.

La pell ens coïa pel sol i ens vam ficar crema solar. Estava freda com si acabes de sortir del congelador. La frescor era agradable tot i que ens vam quedar blancs com el paper. Els pares no ens van deixar entrar a l'aigua i vam decidir fer un castell de sorra. L'arena estava molt calenta i era tan fina que se'ns enfonsaven els peus com si estiguéssim en una piscina de confeti. Amb l'ajuda de pales i cubells que ens van deixar els nostres cosins, vam construir un castell amb sorra humida. Cada cop que ens atansàvem per agafar aigua, les ones ens esquitxaven i les gotes d'aigua relliscaven per la nostra pell com si ens hagués plogut al damunt. Un cop acabat vam cobrir la nostra construcció amb petxines de totes les mides i formes.

Per fi vam poder entrar al mar. Portàvem uns flotadors de dibuixos animats de colors llampants que cridaven l'atenció dels banyistes. Vam jugar a submergir-nos a l'aigua i qui sortia a respirar primer perdia. Aquella sensació d'aguantar l'aire no m'agradava gens i vaig decidir anar a la sorra i prendre el sol a la tovallola.

Quan vam acabar de banyar-nos, sentíem el "rum-rum" de la panxa, teníem una gana terrible. Se'ns feia la boca aigua només de pensar en els sandvitxos de pernil dolç i formatge que havia preparat la nostra tieta. Van aparèixer moltes

gavines i perquè no se'ns mengessin els entrepans vam començar a córrer. I de cop vam veure que ens havíem allunyat molt d'on estaven els nostres pares. Estàvem desorientats. Ens va envair la por perquè miràvem al voltant i no vèiem el nostre para-sol, els nostres ulls no sabien distingir-lo. Vam caminar fins que vam veure una garita de socorristes a la llunyania i ens hi vam acostar. Ens van demanar el número de telèfon dels nostres pares i els van trucar. En aquells moments, tot i que el cor ens batejava a mil per hora, la memòria no ens va fallar i els vam contestar volant.

Quan ens van vindre a buscar, vam sentir un descans enorme i vam estar molt contents perquè no havia passat res greu i sabíem que ells també estarien patint. Vam tornar a recollir les coses i ens vam acomiadar dels nostres tiets i cosins. Estàvem moixos perquè no ens tornaríem a veure fins passada una bona temporada.

En pujar al cotxe estàvem esgotats, però feliços. Recordàvem tot el que havíem fet durant el dia mentre teníem una barreja de sentiments. En arribar a casa, el cansament se'ns apoderava i ni tan sols ens vam parar a pensar si teníem o no gana. Ens vam treure les xancles i sense canviar-nos, ens vam estirar al llit. El nostre cos agraiïa el matalàs tou. Vam intentar recordar una estona més per evitar que acabés aquell dia tan especial, però els ulls se'ns apagaven com si fossin cortines que es tanquen a poc a poc.